

வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயம்
பருத்தித்துறை.

நிறுவனர் தன நினைவுப் பேருரை

நா. செல்வக்குமாரன்
சட்ட பீடாதிபதி - கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

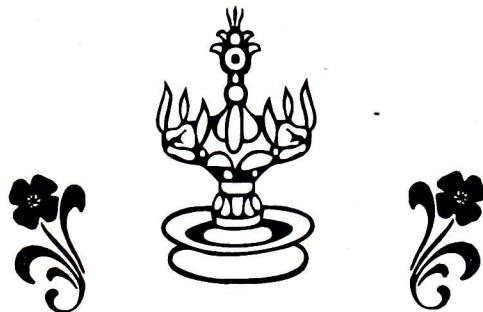
அமரார் உயர்திரு.வெ.வேலாயுதம்பிள்ளை

வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயம்
பருத்தித்துறை.

நிறுவனர் தனம்

கொழும்புத் தமிழ் சங்கம்
சங்கரப்பிள்ளை மண்டபம்,
உருத்திரா மாவத்தை, வெள்ளவத்தை.

பருத்தித்துறை, வேலாயுதம் மகா வித்தியாலய நிறுவனர் தினத் தலைமையுரை

திரு. சே.ஏகாம்பரநாதன்

கொழும்புக் கிளைக் கெளரவ போதிகரும் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகச் சட்ட பீடாதிபதியும், பழைய மாணவனும், இன்றைய பிரதம அதிதியுமான திருநாகநாதன் செலவுக்குமாரன் அவர்களே, பெரியோர்களே, தூய்க்குலமே, சகோதர சகோதரிகளே, பழைய மாணவர்களே, எனது உள்ளம் நிறைந்த மாலை வணக்கம்.

வேலாயுதம் மகா வித்தியாலய நிறுவனர் தினம் 07.08.2008 அன்று அல்லது ஆடிப்பூரநாள் அன்று 04.08.2008 நினைவு கூர்ந்திருக்க வேண்டும். செயற்குழு தொழில்துத் தீர்மானித்ததாலும், மண்டபம் கிடைக்காததாலும், இன்று அதை நடத்த வேண்டி ஏற்பட்டது. எமது அழைப்பை ஏற்று அதில் கலந்து கொள்ள வந்த அனைவரையும் வரவேற்றுத் தலைமையுரையைத் தொடர்களின்பேரன்.

பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நிலவிய காலம். ஆங்கிலேயர் நாட்டின் கல்வித்துறையை முன்னேற்றவும் கிரீஸ்தவ மதக்கல்வி மேம்பாட்டுக்காகவும் உழைத்தனர். ஆயினும் அவர்கள் ஏனைய சமயத்தவர் தம பிள்ளைகளின் கல்வியை அபிருத்தி செய்வதற்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் நாவலர் தோன்றிக் கல்விக் கடங்கள் அமைத்துத் தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்த்தார். இராசரத்தினம் என்னும் பரோபகாரி இந்து மகாசங்கம் அமைத்துப் (இந்து போர்ட் இராசரத்தினம்) பல கல்விச்சாலைகளைக் குடாநாட்டில் ஆங்காளக்கே நிறுவிச் சைவத்துக்கும், தமிழுக்கும் புத்துயிர் அளித்தார். இவரைப் போல இன்னும் சிலர் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து, ஆங்கிலம், தமிழ், சைவம் ஆகியவற்றை வளர்த்தனர்.

வடமராட்சியிலுள்ள சிறாக்கள் தமிழுடன் ஆங்கிலம் பயின்று உயர்கல்வி பெறவேண்டும். சைவசமய அறிவுடையவராக விளங்கவேண்டும். இவற்றை ஒருங்கே அடைவதற்கு ஒரு கல்விக்கூடம் இன்றிமையாதது எனப் புலோலி கிழக்கில் வாழ்ந்த ஆசான் உயர் திரு.வைரமுத்து வேலாயுதம் பிள்ளையின் உள்ளத்தில் சிற்றத்தனை ஒன்று உருவானது. அதன் ஆக்கம்தான் புலோலி ஆங்கில பாடசாலை.

மன்மத வருடம் ஆடிப்புர நன்னாவில் 07.08.1895 ஆம் தீக்தி அவர் அப்பாடசாலையைத் தமது இல்லத்தில் ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது பதினான்கு மாணவர்கள் இருந்தனர். முதன் மாணவனாக விளங்கியவர் ஆத்தியிடையைச் சேர்ந்த நில அளவையாளராய் இருந்த திரு.கந்தப்பர் வேல்முருகு எனக்குறிப்பு உண்டு. ஒரு மாதத்திலுள்ள மாணவர் தொகை நாறாக அதிகரித்தது. வகுப்புகள் மூன்றாய் வகுப்பிலிருந்து எட்டுவேறு இருந்தன. இப்பாடசாலைக்கு ஜன்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்பே உத்தியோக பூர்வ அங்க்காரம் கிடைத்தது. திருவாளர்கள் கோணப்பர் கணபதிப்பிள்ளை, வல்லிபுரம் வேலுப்பிள்ளை, பண்டிதர் அருசோமசுந்தரம்பிள்ளை, க.சிவப்பிரகாசம், சௌந்னயில் இருந்து வந்த ஆங்கில ஆசிரியர் திரு.ஆர்.கந்தராச்சாரி ஆகியோர் அவருடன் உடனிருந்து உழைத்த ஆசிரியர்களாவர். கலலூரியின் ஆரம்பகாலத்தில் தாபகரே முகாமையாளராகவும் அதிபராகவும் ஆசிரியராகவும் முத்திறப்பதவிகளையும் வகித்துப் பணியாற்றினார். அவர் அங்கே கல்வி பயின்ற ஏராளமான வறிய மாணவர்களுக்கு இலவசமாகப் புத்தகங்களும் எழுதுகிறார்களும் வழங்கி உதவினார். ஆசிரியர்களுக்குக் கருதும் வேதனத்தைத் தானே கொடுத்தார். கால்ப்போக்கில் ஆசிரியர்களுக்குக் கருதுகிறார்கள் பணத்தின் ஒரு பகுதியை வசதியிடுவார் பிள்ளைகளிடமிருந்து பெற்றார். வறிய பிள்ளைகளிடமிருந்து பணத்தை ஒரு போதும் பெற்றில்லர். அரசு பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்ற பின்பும் அதிபர்கள் பிள்ளைகளின் குடும்ப நிதி நிலைமையை ஆராய்ந்தே வசதி சேவைப்பணத்தை அடிவிட்டனர். பணம் செலுத்த வசதியற்றவர்களிடம் பணம் பெறவில்லை. எட்டாம்

வகுப்பில் சித்தியடைந்தோர் தனிப்பட்ட முறையில் இலண்டன் கேம்பிற்ட்ச் பல்கலைக்கழகத்தினால் நடாத்தப்படுகின்ற மற்றிக்குலேசன் பர்ட்செ ச.எஸ்.எஸ்.எஸ்.எஸ்.போன்ற பாட்சைகளுக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைந்தன். ஆங்கிலமே போதனா மொழியாக இருந்தது. தமிழ் ஒரு பாடமாகும். சிறந்த தகுதியான அதிபர்களையும் அறிவும் அன்பும் உடைய நல்லாசிரியர்களையும், நியமித்துப் பிள்ளைகளின் அறிவுக் திறந்தார். திருவாளர்கள் S.பாலகிருஷ்ண ஜயர், க. சுப்பிரமணியன், எஸ். சிவசுப்பிரமணிய ஜயர், ச.சிவபாதசுந்தரம், ஆர்.சுந்தராச்சாரி ஆகியோர் அதிபர்களாகப் பணியாற்றியதாக 31.10.1971இல் வெளியாகிய கல்லூரி விழா மலரில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நிறுவனர் திரு.வேலாயுதம்பிள்ளை அமரராணதும் அவரது ஏக புதல்வன் உயர் திரு.வே. அருணாசலம், கல்லூரியின் நிர்வாகப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். அவரும் தந்தையைப் போன்று மாணவர் நலனில் அக்கறை கொண்டு தயாள் சிந்தனையுடன் பாடசாலை வளர்ச்சிக்காகத் தமது வாழ்வையும் நிதியையும் அர்ப்பணித்த பெருமகனாவர். இவர் காலத்தில் அதிபர்களாகச் கடமையாற்றியோர் திருவாளர்கள் வே.நடராசா, த. இராமநாதபிள்ளை ஆகியோர்களாகும்.

பருத்தித்துறை, தும்பளை, புலோலி, துன்னாலை, அல்வாய், வல்வெட்டித்துறை, வடமராட்சி கழககு, ஆகிய ஊர்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் இப்பாடசாலையில் கற்ற பின்பே ஹாடலிக் கல்லூரிக்கு அனுமதி பெற்றனர். எனவே மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. எஸ்.எஸ்.சி வகுப்பை நிறுவ விரும்பி அதற்குரிய அங்கீகாரம் பெற்றார். அம் மாணவர் 1949 ஆம் ஆண்டு பர்ட்சைக்குத் தோற்றினர். இக்காலத்தில் விஞ்ஞான ஆய்வு கூடங்களும் கட்டப்பட்டன. பாடசாலையின் பொன்விழா 30.08.1949 இல் நிகழ்ந்தது. மாணவர் கல்வித்துறையிலும் விளையாட்டுத்துறையிலும் நன்கு பிரகாசித்தனர். அவர்கள் 1952 ஆம் ஆண்டில் கூப்பந்தாட்ட வீரராக அகில இலங்கைப் போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தை அடைந்து தேசாதிபதி சோலபரிப் பிரபுவிடமிருந்து கேடையம் பெற்றனர்.

இப்பாடசாலை 15.12.1961 இல் அரசாங்கப் பாடசாலையாயிற்று. அப்பொழுது திரு. மு. ஆ. தங்கராசா அதிபராக இருந்தார். பாடவிதானத்திலும் பாடசாலை அமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1963ம் ஆண்டு பருத்தித்துறைப் பிரதேசத்தில் இப்பாடசாலையில் பிரயோக கணிதம் கற்பிக்கப்பட்டது. உயர்தர வர்த்தகப் பிரிவு ஆரம்பிக்க அனுமதி கிடைத்தது. சங்கீதம் ஓர் அழகியற் பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு மாணவர் அகில இலங்கைச் சங்கீத, நாடகப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றி முதற் பரிசுகளைப் பெற்றனர். கிடுகுகளால் வேயப்பட்ட வகுப்பறைகள் உயர்த்தப்பட்டு ஒடுக்கள் வேயப்பட்டன. 1966 ஆம் ஆண்டு க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரிட்சுக்குத் தோற்றியோரில் 31 மாணவர்கள் விவேஷ சித்திகளைப் பெற்று யாழ் மாவட்டத்தில் இரண்டாம் இடம் இப்பாடசாலைக்குக் கிடைத்தது. அதனால் உயர்தர விஞ்ஞான வகுப்புகள் ஆரம்பிக்க அனுமதி கிடைத்தது. 1968 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பொறியியற்துறைக்கும் கணிதத்துறைக்கும் வர்த்தகத்துறைக்கும் மாணவர் தெரிவாகினர். வைத்தியத் துறைக்கும் மூவா தெரிவாகினர். வாணைவிநுப்பப் பாடம் இப்பாடசாலையில் கற்பிக்கப்பட்டது. கேத்திரகணிதப் பொறிமுறை வரைதலும் இங்கு ஒரு பாடமாக இருந்தது. வகுப்பறைகளுக்கு ஒலிப்பெருக்கிச் சாதனங்கள் அமைக்கப்பட்டன. 31.10.1971 இல் அதிபர்.வ.தமிப்பிள்ளை தலைமையில் பவள விழா நடை பெற்றது. இவ்விழாவுக்குக் கல்வி அமைச்சின் நிரந்தரச் செயலாளரும் கல்வி மா அதிபதியுமான கலாந்தி பிரேரதாச உடகம் பிரதம அதித்தியாகக் கலந்து சிறப்பித்தார். 1976, 1977 ம் ஆண்டுகளில் தெற்குப்பக்கத்தில் இருந்த கட்டிடம் 12 வகுப்பறைகளைக் கொண்ட மாடிக் கட்டிடமானது. 1973 ஆண்டில் தட்டாதெரு மெ.மி.பாடசாலை இப்பாடசாலையுடன் இணைக்கப்பட்டுப் பின் 1974 ஆண்டில் இணைப்பு நீக்கப்பட்டது. 1974 இல் 12 ஜனாதிபதி விருதுகளைச் சாரணர் பெற்று வட பிரதேசத்தில் பாடசாலைக்கு முதலாம் இடம் கிடைத்தது. பழைய மாணவர் சங்கத்தின் தீர்மானத்திற்கிணங்க 15.09.1976 இவிருந்து வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயம் எனப்பெயர் மாற்றப்பட்டது.

1952ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1960ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத்

தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு.க.துரைரத்தினம் நன்றிக் கடனாகத் தமது பள்ளுக வரவு செலவுத் திட்டத்திலிருந்து உதவிய நிதியின் பயனாக உருவானதே இரண்டு மாடிக்கட்டிடமாகிய முகப்பாகும். 14.02.1981 இல் திருவாளர்கள் க.துரைரத்தினம், த. பத்மநாபன், சே. ஏகாம்பரநாதன் ஆசிரியோ மாடிக் கட்டிடத்தைத் திற்றுநூல் வழங்கி வேலாபுதம் மகா வீத்தியாலை அதிபர் திற். சே.ஏகாம்பரநாதன் தலைமையில் அதை மூலதாரமாகக் கொண்டு 10 பாடசாலைகள் அங்கம் வகிக்கும் பலோலாலிக் கொத்துணி உருவானது. வேலாபுதம் மகா வீத்தியாலயத் துக்குத் தெற்குப் பக்கத்திலிருந்த தி.ரு.த.பத்மநாபன் குடும்பத்தாருக்குரிய நிலமும் வீடும் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கு 2.6.1986 இல் கையளிக்கப்பட்டது.

பாடசாலையின் நூற்றாண்டு விழா 15.03.1997 இல் அதிபர் திரு.இ.ஞானசேகரம்பிள்ளை தலைமையில் நிகழ்ந்தது. யாழ் கல்வி வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.எஸ்.சிவராசா பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொண்டார். நூற்றாண்டு மலரும் வெளியிடப்பட்டது. திரு.இ.ஞானசேகரம் பிள்ளை மாற்றும் பெற்றுக் கொடும்புக்கு வர 1985 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆச்சிரியராகப் பணியாற்றிய திரு.ஆ.கெதுநாதன் 2001ம் ஆண்டில் அதிபராக நியமனம் பெற்றார். பன்முக வெலுகுத் திட்ட நிதியிலிருந்து ஒரு பிரார்த்தனை மண்டபம் 2005 இல் நிறுவப்பட்டது. நிதி பற்றாக்குறை ஏற்பட்டதும் பழைய மாணவர் சங்கக் கொழும்புக்கிணை நிதியுதவியிலித்தது. அதிபர் நிதியுதவி கோரும் பொழுது சங்கம் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றது. வறிய மாணவர்களுக்குக் காலனி வாங்குவதற்குரிய நிதி அளித்தது. காலை உணவு இன்றிச் சமுகமளிக்கும் மாணவர்களுக்கு இடையில் உணவு வழங்க மாதம் தோறும் உதவுகிறது. கனடாவில் வாழும் பருத்தித்துறை அன்பர்கள் அளித்த நிதியுதவிலிருந்து ஒரு நீர்த்தாங்கி கட்டப்பட்டுள்ளது. ஒலி,ஒளி அறை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. கல்வி அமைச்சினால் வழங்கப்பட்ட கணினி அறையும் 21 கணினிகளும் பாடசாலைக்கு ஒருவர்ப் பிரசாதம் என்று கூறுலாம். அவற்றினால் படசாலை நேரத்தில் அங்கேயுள்ள மாணவர்களும் மாணவர்களும் நேரங்களிலும் விடுமுறை நாட்களிலும் அயற்படசாலை மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், உத்தியோகத்தர்கள் போன்றோரும் பயிற்சிபெறுகின்றனர். ஆய்வு கடங்கள் பழுதடைந்ததினால் அவை அகற்றப்பட்டு நால் நிலையமும் ஆய்வு கூடங்களும் அமையக்கூடிய ஒரு மாடிக் கட்டடத்தை மொதோட் நிறுவனம் அமைக்கவுருகின்றது.

இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்றேர் பொறியியலாளராக, வைத்தியர்களாக, கணக்காளர்களாக, பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களாக, பீடாதிபதிகளாக, விரிவுரையாளர்களாக, வங்கி முகனமையாளர்களாக, அரசாங்கத்தினைக்களாங்களிலும் இன்னும் பல துறைகளிலும் உயர்பதவி வகிப்பவர்களாக, கல்விப் பணிபாளர்களாக, கல்வி அதிகாரிகளாக, அதிபர்களாக, இலங்கையிலும், புலம்பெயர் நாடுகளிலும் பிரகாசித்தனர், பிரகாசிக்கின்றனர் என்பதைக் கூறுவதில் மகிழ்கின்றேன். கல்வித்தாயும் பெருமிதம் கொள்கின்றாள்.

இறுதியாக இவ்வித்தியாலயம் மேன்மேலும் வளரவும், மாணவர் தம்மிடமுள்ள ஆய்றல்கள் பூரணமாக மினிரவும், 'கல்வி அழகே அழகு' என்ற கல்லூரியின் இலட்சியம் என்றும் பிரகாசிக்கவும், உயர்ந்திரு வேலாயுதம்பிள்ளையை நினைவு கூர்ந்து கல்லூரியின் வளாகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரணவப்பொருளால் ஜனக்கரண ஞானக் கோழுந்தைத் தூய சிந்தனையுடன் வணங்கி இத்தலைமை உரையை நிறைவு செய்கின்றேன்.

ନାନ୍ଦି !

சுதந்திரத்தின் பின்னரான அரசியலமைப்புக்களும் நல்லாட்சியின் சரிவும்

நா. செல்வக்குமாரன்
சட்ட பீடாதிபதி,
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

முகவரை

வேலாயுதம் மகாவித்தியாலயத்தின் நிறுவனரான அமரர் திருவாளர் வை. வேலாயுதம்பிள்ளை அவர்களின் நினைவாக ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட முதலாவது நினைவுப் பேருரையை ஆற்ற அழைக்கப் பட்டமையையிட்டு நான் மிகவும் கௌரவமும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன். ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழ் குடிமகனாக நின்று பருத்தித்துறையையும் அதனை அண்டிய பகுதியிலுமினர் பாரமாக்களுக்கும் கல்விகிட்ட வேண்டும். அதுவும் இந்துசமய பின்னனியில் கிட்டவேண்டும். என்ற கீரிய நோக்கில் செயல்பட்டு ஆரம்பித்த கல்விக்கூடம் இன்று பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்குச் சேவை செய்துள்ளதென்பதை அறிகையில் அந்த மகான் செய்த அளப்பரிய தொண்டு போற்றிப் பாராட்டற்குரியது.

இன்று நான் அந்தச் சேவைச்செம்மலின் நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்த அழைக்கப்பட்டுள்ளேன் என்றால் அதற்கும் அவரினால் நிறுவப்பட்ட கல்விக்கூடம் எனக்கு உறுதுணையாக விருந்தது என்பதையும் எனது முன் ணேற்றத்துக்கு வழிசமைத்துத் தந்ததென்பதையும் நினைவுக்கார்வதில் பெருமையடைகிறேன். வேலாயுதம் பாடசாலையில் நான் கல்விப்பின்ற போது எனக்குக் கல்வியும் நற்பன்பும் புகட்டிய எனது மதிப்புக்குரிய ஆசான்களையும் இக்கணம் மனத்தில் நினைத்து எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

நல்லாட்சி என்பதால் அறியப்படுவது யாது?

ஆட்சி என்பது இன்று நேற்று உருவான ஒரு விடயமல்ல. இது மனித நாகரிகம் ஆரம்பித்த காலந்தொட்டு இருந்து வருகின்ற ஓர் அம்சமாகும். ஆயின், நல்லாட்சி என்ற கருத்தேற் பானது அன்மைக் காலங்களில் மிகவும் கெட்டியாக முன்னிலைப்படுத்தப் பட்டுவருகின்ற ஒரு விடயமாகும். நல்லாட்சி என்பது அது ஒரு நாட்டை ஆளுவதாக விருப்பினுஞ்சரி அல்லது ஒரு நிறுவனத்தை ஆளுவதாக விருப்பினுஞ்சரி தீர்மானம் எடுக்கும் நடவடிக்கை முறைகள் தொடர்பானதாகவும் அத்தகைய தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் விடயங்கள் தொடர்பானதாகவும் விளங்கும்.

ஒரு நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், நல்லாட்சி என்பது பல்வேறு அம்சங்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாக அமைகின்றது. அவற்றுள் பின்வருவன் இனங்காணப்பட்டுள்ளன: அதாவது ஆட்சி முறைமையானது சட்டவாட்சியை மதிப்பளிப்பதாக விருத்தல் வேண்டும்; மக்களின் காத்திரமானதும் அறிவிழூர்வமானதுமான பங்குபற்றலை உள்ளடக்குவதாக விருத்தல் வேண்டும்; ஒளிவழுமறைவற்றாக விருத்தல் வேண்டும்; மக்களின் கருத்துக்களுக்குச் செலவிடிப்பதாகவிருத்தல் வேண்டும்; மக்களின் ஒருப்பாட்டுடனானதாக விளங்க வேண்டும்; ஒப்புரவானதும் மக்களை உள்வாங்கிக் செயற்படுவதுமாக விளங்க வேண்டும்; செயல் தீறன் வாய்ந்ததாகவும் வலுவானதாகவும் செயற்படல் வேண்டும்; இவற்றுக்கு மேலாக, செயற்பாடுகளுக்கு வகை சொல்வதாக பொறுப்புக்கூறுவதாக இருக்கவேண்டும்.

மேற்போந்த அம்சங்கள் சிறப்புடன் கடைப்பிடிக்கப் படுகின்ற நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவும் என்பதை நம்பிக்கையுடன் கூறலாம். ஒரு நாட்டில் சட்டவாட்சி முறைமை சிறப்புடன் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமாயின், அந்நாட்டின் அரசியலமைப்பு முறைமையானது மட்டுப்பாடானதும் பொறுப்புடைமை வாய்ந்ததுமான ஓர் அரசாங்க முறைமைக்கு ஏற்பாடு செய்தல் அவசியமாகும். இதனைப் பிரதிபலிக்கும் கருத்தேற்றை அரசியலமைப்பு அபிமாணியம் (constitutionalism) என அழைப்பது வழக்கம். சட்டவாக்கற்றுறை, நிறைவேற்றுத்துறை மற்றும் நீதித்துறை என அறியப்படும் முத்துறைகளைக் கொண்ட அரசாங்கத்தில் எத்துறையாவது மட்டுப்பாடற் ற அதீத அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்குமாயின், அங்கு அரசியலமைப்பு அபிமாணியம் இடம்பெற்ற தவறும் என்பதுடன் அது நல்லாட்சி நிலவுவதற்கான சூழலையும் உருவாக்காது என்பதும் அனுபவம் புகட்டுகின்ற பாடமாகும்.

எனவேதான் அரசியலமைப்புக்களின் பிரதான அம்சங்கள் அவை ஆக்கப்பட்ட நடைமுறைகள் என்பவற்றை ஆராயுங்கால் அவை ஒருநாட்டில் நல்லாட்சி முறையை நிலைநாட்டுவதற்கு ஏதுவானதாக வள்ளானவா இல்லையா என்பதை கண்டுகொள்ளக் கூடியதாக வள்ளன. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, சுதந்திரத்தின் பின்னரான அரசியலமைப்புக்கள் எத்துணையளவு நாட்டில் நல்லாட்சியை நிலைநாட்ட எத்தனித்திருந்தன, எத்தனைக்கிண்றன, எவ்வாறு அத்தகைய முயற்சிகள் கைகூடாது சென்றன, செல்கின்றன, அத்தகைய அரசியலமைப்புக்கள் உள்வாங்கிய பண்புகள் யாவை, அத்தகைய பண்புகளின் செயற்பாடுகள் எத்துணையளவு நல்லாட்சி முறைக்குக் குந்தகமாக அமைந்தன, நல்லாட்சியின் சரிவுக்கு உரமேற்றிய இதர காரணிகள் யாவை என்பன ஆராயப்படல் நாட்டில் நிலவுகின்ற பல்வேறுபட்ட குழப்பங்கள், குறைபாடுகள் ஏற்படுவதற்கான காரணிகளைக் காட்டுவதாக அமையும் என்பதுடன் அவற்றை நிலிர்த்தி செய்வதற்கு எத்தகைய சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதற்கான வழிகாட்டிகளைக் காட்டுவதாகவும் அமையும்.

சுதந்திர அரசியலமைப்பு

1948ஆம் ஆண்டு பிருத்தானியாவிலிருந்து இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபோது அவ்வேளையில் செயற் பாட்டிலிருந்த அரசியலமைப்பானது பிருத்தானிய அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்ட திருத்தங்களுடனும் அதனால் உருவாக்கப்பட்ட சில சட்டரீதியான ஆவணங்களுடனும் சேர்ந்து சுதந்திர இலங்கையின் அரசியலமைப்பாகத் திகழ்ந்தது. இந்த அரசியலமைப்பின் பிரதான அம்சங்கள் சில, நாட்டில் மட்டுப்பாடுள்ள அரசாங்க முறைமை ஒன்றை உருவாக்குவதற்கு எத்தனித்தன; உருவாக்கின. பாராளுமன்றம் என அழைக்கப்பட்ட சட்டவாக்கற் சபையிலிருந்து பெறப்பட்ட அமைச்சரவையானது தனது நிறைவேற்றுத்துறைசார் இருப்புடைமையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்குச் சட்டவாக்கற் சபையின் பெரும்பான்மை ஆதரவைக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற தேவைப்பாடும் அதன் வாயிலாக அமைச்சரவையானது சட்டவாக்கற் சபைக்குப் பொறுப்புக்குற வேண்டிய பண்பும், பிருத்தானிய அரசாங்க முறைமையை ஒத்த அரசியலமைப்பை ஆக்கியதன் மூலம், மரபாக அங்கீகிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அன்று நிலவிய தேர்தல் முறைமையும் அரசியல்கட்சிகள் தத்தமது கட்சிசார்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மீது செலுத்தக் கூடியதாகவிருந்த ஆதிக்கத்தின் மீதான மட்டுப்பாடுகளும் அமைச்சரவையின் செயற்பாடுகள் எதேச்சாதிகார மானதாகவோ அன்றேல் வரையறையற்றதாகவோ விளங்கப் பொதுவில் சந்தர்ப்பாங்களை வழங்கவில்லை. நிறைவேற்றுத்துறையானது மட்டுப்பாடுள்ளதாகச் செயற் படவேண்டியதாக விருந்தது. அத்துடன், அரசியலமைப்பால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த பகிரங்க சேவை ஆணைக்குமுடிவும் அதன் பணிகள்சார் பங்களிப்பும் நாட்டில் சுதந்திரமானதும் செயற்றிறன் மிகக்குமான பகிரங்க சேவையை உருவாக்குவதற்கும் வழிவகுத்தது. இதுவும் இன்றைய நிறைவேற்றுத்துறை மற்றும் நிருவாகத்துறையின் செயற்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகையில் அன்றைய அமைச்சரவையின் மீதும் நிறைவேற்றுத்துறையின் மீதும் இடப்பட்ட மட்டுப்பாடாக விருந்தது என்பது கண்கூடாகும்.

இதற்கு மேலாக, சட்டவாக்கற் சபையாகத் திகழ்ந்த மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையையும் சொன்ற சபையையும் உள்ளடக்கியதான் பாராளுமன்றங்கூட மட்டுப்பாடுள்ள சபையாகவே காணப்பட்டது. இதன் சட்டமாக்கற தத்துவமானது மட்டுப்பாடற்றதாகக் காணப்படவில்லை. சோலப்பி அரசியலமைப்பென பொதுவாக அழைக்கப்பட்ட சுதந்திர அரசியலமைப்பில் காணப்பட்ட உறுப்புரை 29 (2) பாராளுமன்றத்தின் வரையறையற்ற சட்டவாக்கற தத்துவத்தை அங்கீகிரிக்கவில்லை. சமய ரீதியான மற்றும் சமுதாய ரீதியான ஓரங்காட்டலை உள்ளடக்கியதான் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதைத் தடைசெய்கின்றதான் ஏற்பாடாக இது விளங்கியதுடன் இது சட்டவாக்கற்றுறை மீதான பாரிய மட்டுப்பாடாகக் கருதப்பட்டது. அவ்வாறான சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டின், அத்தகைய சட்டங்கள் அவற்றின் ஒவ்வாமை காரணமாக அத்துணையளவு வெற்றானவையாகும் எனவும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. இதற்கு மேலாக இலங்கை நீதிமன்றமும் அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கையின் அதியுடச் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகத் திகழ்ந்த பிருத்தானியாவிலிருந்த கோமறைக் கழகமும் தமது ஆக்கபூர்வமானதும் கற்பனைவளாம் பொருந்தியதுமான அரசியலமைப்புப்

பொருள்கோடல் மூலமாக இலங்கைப் பாராளுமன்றம் மட்டுப்பாடான சட்டவாக்க அதிகாரத் தையே கொண் டிருந்தது என்பதை ஆணித் தரமாக வெளிப்படுத்தியிருந்தன.

அதாவது அரசியலமைப்பானது ஆக்கப்பட்ட சட்டங்களின் வலிதாந்தன்மையை மீளாய்வு செய்வதற்கான தத்துவத்தை நீதிமன்றத்துக்கு வெளிப்படையாகக் கொடுத்திரத போதும் இலங்கை நீதிமன்றங்களும் பிருத்தானிய கோமறைக் கழகமும் அவ்வாறான அதிகாரம் நீதிமன்றங்களிடம் உள்ளீடாக இருந்தது என்பதைத் தீர்மானித்துப் பாராளுமன்றச் சட்டங்களை மீளாய்வும் செய்திருந்தன. இது நாட்டின் சட்டவாக்கற் சபையானது தான் தோன்றித்தனமாகச் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு எதிராக நீதிமுறை நடவடிக்கையை எடுக்க ஏதுவாக விருந்தது. இருப்பினும், இலங்கையின் உயர் நீதிமன்றமோ ஏன் பிருத்தானியாவின் கோமறைக் கழகமோ சுதந்திரத்தின் பின்னரான பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட இரு சட்டங்களான குடியுரிமைச் சட்டம் மற்றும் தேர்தல் கட்டடைச் சட்டத்துக்கான திருத்தச் சட்டம் என்பன அவற்றின் அரசியலமைப்புக்கு இயைபாந்தன்மை நீதிமன்றத்தில் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வேளை, அவை இலங்கையில் ஏற்கனவே பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை தெரிவிசெய்வதில் தமது வாக்குரிமையைப் பிரயோகித்திருந்ததும் கணிசமான தொகையைக் கொண்டிருந்துமான ஒரு சமூகத்தின் வாக்குரிமையைப் பறிக்கின்றன எனக் காட்டி அது அரசியலமைப்பின் 29 (2) ஆம் உறுப்புரைக்கு முரணானது என வாதிடப்பட்டபோதும் அந்தச் சட்டங்களின் வலிதாந்தன்மையை வலிதறிக்கத் தவறின் என்பது மிகவும் துரதிஷ்டமான விடயமொன்றாகும்.

தனியார் உரிமைகள், அக்கறைகள் மீறப்பட்டபோது அந்த உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் வண்ணமாகவும் சட்டவாட்சிக் கோட்பாடுகளை நிலைநாட்டும் வண்ணமாகவும் செயற்பட்ட நீதித் துறை சமுதாயக் குழுவுமிமையும் பல் லாயிரக் கணக்கான மக்களின் குடியிமையும் வாக்குரிமையும் பறிக்கப்படுகின்றதான் சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்ட வேளை அவற்றை வலுவற்றவை அரசியலமைப்புக்கெதிரானவை யெனக் கூறத்தவறியுமை இந்த நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றில், இனங்களுக்கிடையிலான உறவுமுறையில் காத்திரமான ஒரு திருப்புமுனையாக விளங்கிற நீதித் துறையின் அது மிகையாகது. நீதித் துறையின் இத்தகைய செயற்பாட்டால் மூன்று பாரதுரமான விளைவுகள் ஏற்பட்டன.

முதலாவதாக, இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் என பெருவழக்கில் கூறப்பட்ட மலையக்தில் வாழ்ந்துவந்த தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலானோர் தமது இரத்தத்தை வியர் வையாக்கி நாட்டின் பொருளாதாரத்துக்கு மூலாதாரமாகவிருந்த பெருந்தோட்டத்தில் சேவைசெய்த போதும் தமது வாக்குரிமையையும் குடியிருமையையும் இழந்து, நாடரற்றவர் எனும் அந்தஸ்தை ஏற்றது மட்டுமன்றி, நாட்டின் அரசியல் பொது நீரோட்டத்திலிருந்தும் அபிவிருத்திப் பயன்களைப் பங்காளிகளாக அனுபவிப்பதிலிருந்தும் அகற்றப்பட்டனர் என்பது மட்டுமன்றி, அச் சமுதாயமானது சமூக, பொருளாதார, கலாசார மேம்பாடுகளும் மறுக்கப்பட்ட சமுதாய மொன்றாக அடிப்பிடிய வைக்கப்பட்டது. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இந்த மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி நாற்பது வருடங்கள் கழிந்தபின் பல சுட்டங்களை இயற்றி களைய எத்தனிக்கப்பட்டமை அன்றை ஆட்சியாளர்களின்

தவறை ஏற்றுக்கொண்டமையைக் காட்டிற்று. எனின், இதற்கிடையில் இலங்கை மண்ணில் தழைத்த எத்தனையோ குடும்பங்கள் தமது சொந்த பந்தங்களைப் பிரிந்து நாடு விட்டகல் வேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டமை மறக்கப்படவோ மறுக்கப்படவோ கூடியதொன்றல்ல.

இரண்டாவதாக, இந்தச் செயற்பாடு நாட்டிலிருந்த ஏனைய சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் மத்தியில் பீதியையும் சந்தேகத்தையும் உருவாக்கிற்று. சுதந்திரம் பெற்ற ஆரவாரம் ஒயமுன்பே ஒரு சிறுப்பான்மைச் சமூகத்தின் குடியிலை மற்றும் வாக்குரிமை சட்டசபையால் பறிக்கப்பட்டதெனின் மற்றைய சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் எத்தனைய ஆபத்துக்களை, தலைவிதியை எதிர்நோக்க வேண்டிவரும் என அச்சங் கொண்டமை இயல்பானதே. இதனையுடைத்து தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அரசியல் கட்சியொன்றாகச் சமஷ்டிக் கட்சி ஒன்று தோன்றுவதற்கு இந்த நிகழ்வு ஒரு காரணியாக இருந்ததெனின் அதனை மறுப்பதற்கில்லை.

மூன்றாவதாகவும் மிகவும் காத்திரமானதாகவும் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பு மறைமுகமாக ஒரு சேதியை பெரும்பான்மையின் அரசியல் கட்சிகள் மத்தியில் விட்டுவைத்தது. அது என்னவெனில், பாராளுமன்றத்தில் போதிய வாக்குப்பலமிருப்பின் ஆக்கப்படும் சட்டங்கள் சிறுபான்மையின் மக்களுக்கு அரசியலமைப்புதியாக வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்புக்களை, உத்தரவாதங்களை மீறுவதையாகவிருப்பினும் அவை வலித்தின்மையாககப்பட மாட்டா என்பதாகும். இந்த நிலைப்பாடும் மறைமுகச் சேதியும் வழங்கப்பட்டிருக்காவிடன், 1956ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின்போது 24 மனித்தியாலங்களுள் 'சிங்களம் மட்டும்' அரசகரும் மொழியாக்கப்படும் என்ற சட்டத்தை உருவாக்குவோம் என ஓர் அரசியல் கட்சி வாக்குறுதி வழங்கி, வெற்றிபெற்று, அவ்வாறு சட்டத்தை உருவாக்கியிருக்க முடிந்திருக்காது.

சிறுபான்மை இனங்களுக்கு எதிராக அவற்றின் சமூக கலாசார பொருளாதார அம்சங்களைப் பாதிக்கின்ற வண்ணமாகச் சட்டம் ஆக்கப்படின் உயர் நீதிமன்றம் அதனை வலிதருக்கும் என்ற எண்ணம், நிலைப்பாடு பெரும்பான்மையினக் கட்சியிடம் இருந்திருப்பின், இருக்கின்ற விதமாக நீதிமன்றம் ஏற்கனவே செயற்பட்டிருப்பின், இத்தனைய சட்டமொன்று 1956ஆம் ஆண்டு சட்ட நிரலில் இடம்பெற்றித்திருந்திருக்காது. அத்தனைய சட்டம் இயற்றப்பட்டிருந்திருக்காவிடன் இந் நாட்டின் அரசியல் வரலாறு வேறுவிதமானதாக அமைந்திருக்கும் எனப் பல புத்திஜீவிகள் அபிப்பிராயப்படுதல் வழுவானதாகாது. 1956 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட சட்டம் ஒரு வழுவான பாதகமான சட்டம் என்பதை ஆட்சியாளர் உனர் முப்பது வருடங்களும் இனக் கலவரங்களும் வள்ள முறைகளும் அனுபவிக் கப்பட வேண்டியதாயிற்று என்பது நமது ஆட்சியாளர்களின் தொலைநோக்கற்ற சிந்தனைக்கும் செயற்பாட்டுக்கும் கட்டியம் கூறுகிறது. 1987ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட 13ஆவது அரசியலமைப்புக் கான திருத்தம் சிங்களமொழியையும் தமிழ் மொழியையும் அரசகரும் மொழிகளாகப் பிரகடனப்படுத்தியமை இழைக்கப்பட்ட தவறைக் காலங்கடந்து சீர்திருத்த எடுக்கப்பட்ட முயற்சியாகும்.

இந்திய நீதிமன்றங்களின் செயற்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகையில் இலங்கையில் இனவொற்றுமையையும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் மேம்படுத்துவதற்கான எமது நீதிமன்றங்களின் பங்களிப்பு சீரியதாக விளங்கவில்லை. ஆயின், சுதந்திர அரசியலமைப்பில் காணப்பட்ட பகிரங்கசேவை தொடர்பான ஏற்பாடுகள் சுதந்திரமான பகிரங்க சேவை ஆணைக்குமுழுவின் உருவாக்கத்துக்கும் அதன் அரசியல் தலையீடற்ற செயற்பாட்டுக்கும் ஏற்பாடு செய்ததுடன் பகிரங்க அலுவலர்கள் அரசியல் கட்சிச்சார்பற்றவர்களாகப் பணிபுரிய வேண்டும் என்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தியமையும் பதவிக்கு ஆட்சேர்க்கும் போது தலைமைக்கு முன்னுமிழம் வழங்கியமையும் நாட்டில் பக்கச்சார்பற்ற மற்றும் செயற்றிறன் மிக்க பணியாளர்கள் பகிரங்க சேவையை அலங்கரித்து மக்களுக்காகச் சேவை புரிந்தமையை அனுபவிக்கக் கூடியதாக ஆக்கியது. எதேனும் அரசியல் கட்சி சார்பாக செயற்படல், இலஞ்சம், ஊழல், அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம், செயற்றிறனின்மை, போன்ற இன்னோரன்ன காரணிகள் பணியாளர்களின் பதவிக்குப் பங்கமாக அமைந்தன.

இத்தகைய காரணிகளால் நாட்டின் நிருவாகத்தில், குறிப்பாக காவல்துறையின் செயற்பாடுகளில், மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக விருந்தனர். நாட்டில் சட்டமும் ஒழுங்கும் பாரிய ரீதியில் தடம் புரண் டு அராஜை கம் தலைவரிட்தாடியதாகவோ, அன்றேல் ஆட்கடத்தல்கள், வன்முறைகள், கொலைகள் என்பன நிகழ்தலும் அவை உரியமுறையில் விசாரிக்கப்படாமல், அன்றேல் விசாரிப்பதற்கான திறனில்லாமல், அன்றேல் விசாரிப்பதற்கான உறுதியில்லாமல் போதலும் நாளாந்த நிகழ்ச்சிகளாக உருவானதாகவோ இருந்ததில்லை. மக்கள் சட்டத்தைக் கையில் எடுக்கவேண்டும் என்று என்னத் தலைப்பட்டதும் இல்லை. அது துணையளவுக்கு நாட்டில் நல் லாட்சி நிலவிற்றென்றால் அது மறுக்கப்படமாட்டாது. எனின், தன்னாதிக்கமும் நம்மன்னில் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென உருவாக்கப்பட்டதுமான முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு முடியாட்சிக்கு மற்றுப்புள்ளி வைத்ததுடன் நின்றுவிடாது சிறப்புற விளங்கிய பல அம்சங்களுக்கும் சாவுமணியடித்தது. அது எவ்வாறென்பதை அடுத்த பகுதியில் கண்ணுறுவோம்.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு, 1972

சொந்த மண்ணில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பால் ஆளப்படுவதே சுதந்திர மக்களின் கெளரவத்துக்கும் தன்னாதிக்கத்துக்கும் தோதாக விளங்கும் என்ற நோக்கிலும் ஏற்கனவே இருந்துவந்த அரசியலமைப்பானது மக்களின் இறைமைக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை என்ற அபிப்பிராயமும் அது சமதர்ம சித்தாந்தத்துக்கு அமைவானதாகச் செயற்படவில்லை என்ற போக்கும், இலங்கையில் புதியதொரு அரசியலமைப்பு உருவாவதற்கான காரணங்களுள் சிலவாக விளங்கின. குடியாட்சியை அரங்கேற்றும் அரசியலமைப்பான 1972ஆம் ஆண்டின் இலங்கை அரசியலமைப்பானது மக்கள் பிரதிநிதிகள் அரசியலமைப்பு நிரணயசபையாகச் செயற்பட்டு அதனால் ஆக்கி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். எனின், வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சிறுபான்மையின் மக்களைப் பெரிதளவு பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய மக்கள் பிரதிநிதிகள் இந்த அரசியல் நிரணயசபையின் விவாதங்களிலிருந்தும்

செயற்பாடுகளிலிருந்தும் விலகிக் கொண்டனர் என்பது இச் சபையின் நெறிமுறைத் தன்மையில் பாரிய கேள்வியை எழுப்பியிருந்தது.

சிறுபான்மையினத்தவரின் அக்கறைகள் கரிசனைகள் செவிமதிக்கப்படாமல், உள்வாங்கப்படாமல் உதாசீனம் செய்யப்பட்டதை, அன்றேல் செய்யப்பட்டதாக சிறுபான்மையின மக்கள் என்னத்தலைப்படும் விதமாக நடந்தமை நாட்டின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கும் இனங்களுக்கிடையில் சுழுக நிலைப்பாட்டை வளர்ப்பதற்கும் உதவியதாகத் தென்படவில்லை. அரசியலமைப்பு உள்வாங்கியிருந்த ஏற்பாடுகள் பல பெரும்பான்மையின மக்களின் இருப்பை மாத்திரம் கருத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாக சிறுபான்மையினத்தவர்களால் உணரப்படலாயிற்று. மேலும் ஓரங்காட்டலுக்கெதிரான வாசகத்தைப் புதிய அரசியலமைப்பிலிருந்து அகற்றியதும் அவர்களின் சந்தேகத்தை வலுப்படுத்தியது. இவை இனப் பிரச்சனையை உருவாக்குவதற்கு அன்றேல் மேம்படுத்துவதற்குக் காரணிகளாக விருந்தன வெளின் அதனை நியாயமற்றதெனக்கூறமுடியாது.

எது எவ்வாறிருப்பினும், இந்தப் புதிய அரசியலமைப்பின் பிரதான அம்சங்கள் ஏற்கனவே இருந்து வந்த அரசியலமைப்பின் அம்சங்கள் பலவற்றை, குறிப்பாக நல்லாட்சிக்கு காத்திரமான அம்சங்கள் பலவற்றை, இலதாக்கியதன் பலனாக நாட்சின் நல்லாட்சிப் பயணம் சரிவைநோக்கி நகர ஆரம்பித்தது. குறிப்பாக மட்டுப்பாடான அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த அம்சங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. இது அரசியலமைப்பு அபிமாணியத்துக்கு உலையாக அமைந்தது. உதாரணமாக, இந்த அரசியலமைப்பின் 5ஆம் உறுப்புரையின்படி மக்கள் பிரத்திநிதிகளைக் கொண்ட தேசிய அரசுப் பேரவையே இலங்கைக் குடியரசில் அரச தத்துவத்தின் மீயுயர் கருவியாகுமென ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டது. இங்கு தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு அதீத் மட்டுப்பாடற் ற அரச தத்துவம் வழங்கப்பட்டிருந்தமை அரசியலமைப்பின் கருவிகள் மட்டுப்பாடற் ற தத்துவத்தைக் கொண்டிருத்தலாகாது என்ற கோட்பாட்டுக்கு முரணாக விளங்கியதுடன் அது நாட்டின் நீதித்துறையின் பங்களிப்பையும் பாதிக்கின்ற ஒரு காரணியாகவும் விளங்கிற்று. எங்கு அதிகாரங்கள் யாவும் ஓரிடத்தில் குவிக்கப்படுகின்றதோ அங்கு அதிகாரத் துஷ்டபிரயோகம் நிகழ்வது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். இலங்கை இதற்கொரு விதிவிலக்காக விளங்கவில்லை.

இதனைவிட, இந்த அரசியலமைப்பின் கீழ் நிலவிவந்த பகிரங்க சேவையானது பக்கச்சார்பற்று என்ற சீரையும் செயற்றின் மிக்கது என்ற சிறப்பையும் இழந்தது. காரணம், பகிரங்க சேவை ஆணைக்குமு இல்லாதொழிலிக்கப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக பகிரங்க சேவை ஆலோசனைச் சபை மற்றும் பகிரங்க சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையென இரு சபைகள் நிறுவப்பட்டன. எனின், பகிரங்க சேவையைச் சேர்ந்தோரின் நியமனம், பதவியர்வு, சம்பளம், பதவிநீக்கம், மற்றும் ஒழுக்காற்று கட்டுப்பாடு என்பன தொடர்பான அதிகாரமும் பொறுப்பும் அமைச்சரவையிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அமைச்சக்களின் செயலாளர்களை நியமிக்கும் பெயரளவிலான பொறுப்பு அதிகாரமற்ற சனாதிபதியிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தபோதும் அவர் பிரதம மந்திரியின் ஆலோசனையின் படி செய்யப்பட வேண்டியவாராக அரசியலமைப்பால் ஆக்கப்பட்டிருந்தமை பிரதம மந்திரியின் ஆதிக்கத்தை எடுத்துக்காட்டிற்று.

பகிரங்கசேவை அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டமைக்கும் பக்கச்சார்பாகச் செயற்பட ஆக்கப்பட்டமைக்கும் செயற்றின்றுப் போவதற்கும் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்புக்காரணமாக விருந்தது எனின் அதனை மறுக்கமுடியாது. இது நிருவாக சேவையை மட்டும் பாதிக்கவில்லை. கல்விச் சேவை, மருத்துவச் சேவை, காவற்றுறைச் சேவை போன்ற காத்திரமான சேவைகளையும் மிகவும் பாதித்தது. சுதந்திரமான மற்றும் அரசியல் பக்கச் சார்பற்ற பகிரங்க சேவை இந்தப் புதிய அரசியலமைப்பின் காரணமாக இழக்கப்பட்ட ஒரு பிரதான பலிக்கடாவாகும். இது இலங்கையில் நல்லாட்சி முறைமையைப் பாதித்ததுடன் நேர்த்தியும் செயற்றிற்ன வாய்ந்ததுமான பகிரங்க நிருவாக முறைமைக்கும் ஆப்பு வைத்தது. தகுதியும் அனுபவமும் பின்தன்ஸப்பட்டு அரசியல் செல்வாக்கும் அடிபணியுந் தன்மையும் ஆட்சிசெய்யத் தொடங்கின.

விளைவு, நாட்டில் சட்டமும் ஒழுங்கும் சீர்குலையத் தொடங்கின. பகிரங்க சேவையின் செயற்றிற்ன கேள்விக்குரியதாயிற்று. அரசியல்வாதிகளின் குறுந்தார இலாப நோக்கு நாட்டின் தலைவிதியை நிரணயிப்பதாயிற்று. அரசியல் கட்சி சார்பாகச் செயற்பட்டமை தென்படின் அலுவலர் ஒருவரின் பகிரங்க சேவைப் பதவி பறிபோகுங் காலங்கடந்து ஆட்சியிலுள்ள கட்சியின் அரசியல்வாதிக்காகச் செயற்பட மறுப்பின் அவ்வாறு மறுக்கும் அலுவலின் பதவிபரிபோகும் காலம் உருவாகிற்று. பக்கச்சார்பாகச் செயற்படுவது, அரசியல்வாதிகளின் நலனை முன்னெடுத்துச் செல்வது என்பன பதவிப் பதவனியில் ஏறுவதற்கான மார்க்கமாக அமைந்தன. இவையெல்லாம் நாட்டில் நல்லாட்சி நிலவுவதற்கு வேண்டிய பிரதான அமசங்களின் இல்லாமையை காட்டின மாத்திரமன்றி நாட்டில் வழுவான ஆட்சி நிலவுவதற்குக் காத்திரமான காரணிகளை உருவாக்கியும் வைத்தன.

இதனைவிட, நாட்டின் நீதித்துறையும் அதனது தனித்துவத்தையும் சுதந்திரத்தையும் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் இழக்கவேண்டி நேர்ந்தது. உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் சனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட போதும் அவர்களின் நியமனத்தில்கூட அரசியல் கரிசனைகள் தலையீடு செய்தன. ஏனைய நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் நியமனம், பதவியர்வு, சம்பளம் என்பவை அமைச்சரவையினால் செய்யப்பட ஏற்பாடாயிற்று. நீதிசேவைகள் ஆலோசனைச் சபை உருவாக்கப்பட்ட போதிலும் அதன் பங்களிப்பு சிபார்சு செய்வதாக மட்டும் விளங்கிற்று.

இவற்றுக்கு மேலாக, இருந்துவந்த உயர்நீதிமன்றம் அனுபவித்துவந்த சட்டங்களை மீளாய்வு செய்கின்ற தத்துவமானது வெளிப்படையாக அரசியலமைப்பிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருந்தது. சட்டங்களை ஆக்கியிப்பினர் எவ்வேளையிலும் அவற்றின் விதாந்தன்மையைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தக்கூடிய இந்த காத்திரமான வசதி நீக்கப்பட்டு, சட்டங்கள் ஆக்கப்பட முன்னர், அவை சட்ட மூலங்களாக இருக்கையில், அவற்றின் அரசியலமைப்புக்கு இயைபாந்தன்மையை ஆராய்கின்ற முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனின், இதனைக்கூட உயர்நீதிமன்றம் செலுத்துவதற்கு அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. பதிலாக இதற்கென அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் என்ற ஒரு மன்றம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. பலத்த மட்டுப்பாடுகளின் மத்தியில் செயற்பட எதிர்பார்க்கப்பட்ட இந்த மன்றம் சட்டம் ஆக கப்பட்ட பின் எவ்வேளையிலும் அதன் வலிதுடைமையைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் முறைமைக்கு ஈடாகுமெனக் கூறமுடியாது.

இவை நாட்டில் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம், ஊழல், இலஞ்சம், வள்முறை என்பன பாரிய அளவில் நிலவுவதற்கும் நிலைபேறாக வருவதற்கும் ஏதுக்களாக அமைந்தன. நாட்டிலுள்ள நிர்வாகத் துறை மீதும், என் நீதித்துறை மீதுங்கூட, மக்கள் நம்பிக்கை இழக்கத் தொடங்கினார். இவை மீதான நம்பிக்கை மக்களால் இழக்கப்படுமாயின் அது சட்டத்தைத் தத்தமது கையிலெடுப்பதற்கு மக்களை இட்டுச் செல்லும் என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. இந்த அரசியலமைப்பு நல்லாட்சியின் சரிவைத் தொடக்கி வைத்து துரிதப்படுத்திற்று எனின் மிகையாகாது. இந்த வேளையில்தான், 1977ஆம் ஆண்டு ஐந்திலாறு பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களின் துணைகொண்டு ஆட்சிப் பீடமேறிய அரசியல் கட்சியானது 'தர்மிஷ்ட' ஆட்சியை அமைக்கின்றது எனக் கூறி 1978ஆம் ஆண்டின் இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது. அடுத்த பகுதி இந்த அரசியலமைப்பின் பிரதான குணாம்சங்களையும் விளைவுகளையும் ஆய்கின்றது.

இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு, 1978

இந்த அரசியலமைப்பானது மக்கள்பால் இறைமை உள்ளதாகவும் அந்த இறைமையானது அரசாங்கத் தத்துவத்தையும், அடிப்படை உரிமைகளையும் வாக்குமிமையையும் உள்ளடக்கும் எனவும் ஏற்பாடு செய்தது. மக்களின் சட்டவாக்கற் தத்துவமானது மக்களினால், மக்கள் தீர்ப்பொன்றில் மக்களினால் நேரடியாகவும் மற்றும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் மூலமாகப் பாராளுமன்றத்தினுடைகவும் பிரயோகிக்கப்படும் என ஏற்பாடு செய்கின்றது.

மக்களினால் நாடுதழுவிய தேர்தல் மூலம் நேரடியாகத் தெரிவுசெய்யப்படும் நிறைவேற்று அதிகாரங்கொண்ட சனாதிபதி ஒருவரை இலங்கைக் குடியரசின், அரசின், நிறைவேற்றுத் துறையின், அரசாங்கத்தின் தலைவராகக் கொண்ட அரசாங்க முறைமையை உருவாக்கும் விதமாக இந்த இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு அமைந்தது. அவர் தனது பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்குப் பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெறவேண்டும் என்ற தேவைப்பாடு இருக்கவில்லை. எனின் நாட்டின் அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் நெறிப்படுத்துவதற்குமாக ஓர் அமைச்சரவை இருத்தல் வேண்டும் என்றும் அதற்கு சனாதிபதி தலைமைதாங்குவார் என்றும் ஏனைய அமைச்சர்களை அவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிலிருந்து தெரிவுசெய்து செயற்படுவார் என்றும் ஏற்பாடு செய்கின்றது.

மக்களின் நீதிமுறைத் தத்துவமானது, விதிவிலக்கான சந்தர்ப்பங்கள் தவிர, அரசியலமைப்பால் நிறுவப்பட்ட அல்லது அங்கீகிக்கப்பட்ட மற்றும் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் வாயிலாகப் பாராளுமன்றத்தால் செலுத்தப்படும் எனவும் ஏற்பாடு செய்தது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புக்கூட சிறுபான்மையின மக்களின், குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழ் மக்களை முதன்மையாகப் பிரதிநிதித்துவஞ்செய்த கட்சிகளின் கோரிக்கைகளை ஏற்று உள்வாங்கிச் செயற் பட்டவில்லை. எனின், ஒரங்காட்டலுக்கெதிரான ஏற்பாடு அரசியலமைப்பில் உள்வாங்கப்பட்டதுடன்

நிறைவேற்று அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கைகளால் அவை மீறப்படும் வேளையில் அவற்றுக் கெதிராக நிவாரணம் கோரிப் பெறுவதற்கு வசதியாக உயர்நீதிமன்றத்துக்கு செல்லும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆயினும், அதிகாரப் பன்முகப்படுத்துவுக்கோ அன்றி காத்திரமான அதிகாரப் பேரளிப்புக்கோ அன்றேல் கூட்டாட்சி முறைமையைத் தாபிப்பதற்கோ ஆட்சியாளர்கள் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை.

அரசாங்கத் தத்துவம் மத்தியில் பொதிந்திருந்ததுடன் சனாதிபதி மிகவும் அதிகாரப்பலம் வாய்ந்த இடத்தில் முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டிருந்தார். அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும் அமைச்சரவையின் தலைவராகவும் திகழ்ந்த அவரைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அவரின் செயற்பாடுகளுக்கு வகைபூரவேண்டிய பொறுப்பை அவர் பால் சுமத்தவில்லை. மாறாக, அமைச்சரவையே அத்தகைய பொறுப்புக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தது.

நீதித்துறை தொடர்பில் இந்த அரசியலமைப்பு 1972ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளைவிட சிறப்பாக இருந்த போதும், குறிப்பாக நீதிபதிகளின் நியமனம், பதவி உயர்வு, சம்பளம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை என்பன தொடர்பில் சுதந்திரமான நீதிசேவை ஆணைக்கும் உருவாக்கப்பட்டு அதன்பால் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டதை வரவேற்கத் தக்க விடயமொன்று. இது நல்லாட்சிக்கு வழிவகுக்கும் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக அமைந்தது.

ஆயின், நீதித்துறையானது ஆக்கப்பட்ட சட்டங்களை மீளாய்வு செய்வதற்குக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பு வெளிப்படையாகவே அகற்றியது நீதித் துறையின் காத்திரமான பூரண செயற் பாட்டுக்கும் தன்னாதிக்கத்துக்கும் பாதகமாகவே விளங்கியது. இங்கு உயர்நீதிமன்றமானது சட்டமொன்று இயற்றப்பட முன்னர் அதன் அரசியலமைப்பு இசைவாந்தன்மையை ஆய்வதற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற தெளினும் அது சட்டம் ஆக்கப்பட்ட பின்னர் எவ்வேளையிலும் அதன் வலிநாந்தன்மையை ஆய்வதற்கு இருக்கவேண்டிய தத்துவத்தின் பயனை ஓத்ததாக அமையாது என்பது இந்த அரசியலமைப்பிலுள்ள குறைபாடாகப் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஓர் அம்சமாகும்..

இன்னோர் பாரதாரமான குறைபாடென்னவெனில், இந்த அரசியலமைப்பும் பகிரங்க சேவையை அரசியல் பக்கச்சார்பற்றதாக்க எத்தகைய நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை என்பதாகும். பகிரங்க சேவையைச் சார்ந்த அலுவலர்களின் நியமனம், பதவியுயர்வு, சம்பளம், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு என்பன தொடர்பிலான அதிகாரம் அமைச்சரவையிடம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குமுடிவொன்றை இந்த அரசியலமைப்பு உருவாக்கியபோதும் அது அமைச்சரவையால் கையளிக்கப்படும் அத்தகைய வகுதியினரான அலுவலர்களின் நியமனம், பதவியுயர்வு, சம்பளம், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு என்ற விடயங்களில் மட்டும் அதிகாரத்தைச் செலுத்தலாம். இங்கும் ஆணைக்குழுவின் முடிவுக்கெதிராக மேன்முறையீட்டை அமைச்சரவைக்குச் செய்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மேற்போந்த விடயங்கள் பகிரங்கேவையிலுள்ள பணியாளர்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பை வழங்கும் அம் சங்களாகும். அவர்கள் சுதந்திரமாகவும், கட்சியரசியல் தலையீடில்லாமலும், பக்கச்சார்பற்ற முறையிலும் செயற்பட இடம் வழங்கப்பட வில்லை. இதனால் தகைமைக்கும் அனுபவத்துக்கும் பதிலாக கட்சிக்கு விசிவாசமாகச் செயற்படக் கூடியமைக்கும், எதற்கும் ஒத்துச் செல்லுந் தன்மைக்கும் இடமளிக்கப்பட்டது. இது பக்கச்சார்பானதும் செயற்றினற்றதுமான பகிரங்க கேவை நீடிப்பதற்கு வழிவகுத்தது. இவற்றின் விளைவு நாட்டில் நல்லாட்சி முறைமை மேலும் சரிவுகாணத் தொடர்கியது.

நல்லாட்சி முறைமைக்கு 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் இடம்பெற்ற இன்னோர் பாதகமான விடயமென்ன வெளில் அதில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேர்தல் முறைமையும் அதையொட்டிய சில ஏற்பாடுகளுமாகும், விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் இந்த அரசியலமைப்பால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்தத் தேர்தல் முறைமை அதன்மாட்டே குறையான தொன்றல்ல. எனின், இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முறையானது கட்சி அரசியலுக்கு முன்னுரிமை வழங்கியதுடன் கட்சித் தலைமைப் பீடத்துக்கும் கனதியான அதிகாரத்தை வழங்குகிறது. ஒன்று, இந்த முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், ஒருவர் பாராளுமன்றத்துக்குப் போட்டிபோட விரும்பின் அவர் தனியனே போட்டிபோட முடியாது. ஒன்றில் அவர் ஒரு அங்கீகிரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியின் அபேடச்சகராக அந்தக் கட்சியின் மாவட்ட தேர்தல் நியமனப்பத்திரத்தில் தனது பெயரை உள்வாங்கிக் கொள்ள நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அன்றேல் அவர் இயைபான எண்ணிக்கையான இதர ஆட்களை ஒன்று சேர்த்து தானும் மற்றவர்களும் சேர்ந்து சுயேட்சை அபேடச்சகளாகத் தேர்தலில் நிற்க முன்வர வேண்டும்.

இங்கு எவ்வாறாயினும் தனது தேர்தல் பிரசாரத்துக்காக கவரப்பட வேண்டிய பிரதேசம் முன்பிருந்த தேர்தல் தொகுதிகளைவிடப் பன்மடங்கு பெரியதாக விருப்பதால் அத்தகைய தொரு தனிமனிதன் மிகுந்த பணச் செலவு செய்யவேண்டியதாகவிருக்கும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. இதனால் தேர்தல்களில் போட்டிபோடுபவர்கள் ஒன்றில் மிகுந்த செலவுந்தர்களாக விளங்கி, செலவுசெய்யக் கூடியவர்களாக இருக்கவேண்டும். அன்றேல் அவர்களின் 'நலன் விரும்பிகள்' அவர்களுக்காகப் பணம் அன்பளிப்புச் செய்து அந்த செலவுகளைச் சமாளிக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களும் தேர்தல்களில் போட்டி யிடுபவர்களையும் அங்கு வெற்றிபெறுபவர்களையும் இலஞ்சம், ஊழல், அதிகாரத் துஷ்டிப்பிரயோகம் என்ற இன்னோரன்ன நல்லாட்சிக்கு குந்தகமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தூண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அது மாத்திரமின்றி பெருந்தொகைப் பணத்தை முதலீடு செய்து தேர்தல் களத்தில் குதிப்பவர்கள் முதலீட்டையும் அதற்கான பலனையும் பெறவேண்டும் என்ற கரிசனையில் வெற்றிபெறுவதற்காக தேர்தல் வன்முறைகளிலும் மோசடிகளிலும் ஈடுபடுவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இவையும் நல்லாட்சியைப் பேணுவதற்கான நடவடிக்கைகளாகா.

இந்தத் தேர்தல் முறையினால் உருவான இன்னோர் சீர்கேடென்னவெனில் எந்தவொரு கட்சியும் தனிக் கட்சியாக தேர்தலில் நின்ற அறுதிப்

பெரும்பான்மையைப் பெறக்கூடிய நிலை ஏற்படுவது கடினமாகியது. இதன் காரணமாக ஆளுங்கட்சி மத்தியில் ஸ்திரமற்ற தன்மை ஏற்படுவது சாதாரண நிகழ் வானது. அடிக்கடி பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் நடத்தப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் உள்ள ஆட்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகவும் கட்சித் தாவல்களை தூண்டுகின்ற மக்களாட்சி விரோத பண்புகளில் அரசியல் கட்சிகள் ஈடுபடலாயின. உறுப்பினர்களைத் தம்பக்கம் கவர்வதற்காக அவர்களுக்கு அமைச்சரவை அந்தஸ்துக் கொண்ட அமைச்சரவை அந்தஸ்து அற்ற பதவிகள் வழங்கப்படலாயின. 225 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்திலிருந்து நூற்றுக்கும் அதிகமான உறுப்பினர்கள் இவ்வாறான அமைச்சர்களாகி நிறைவேற்றுத்துறையைச் சார்ந்தவர்களாக மாற்றங் கண்டுள்ளனர். இதனால் சட்டவாக்கற் சபையால் தட்டிக்கேட்கப்பட வேண்டியவர்களும் சட்டவாக்கற் சபைக்குப் பொறுப்புக் கூறவேண்டியவர்களுமான இந்த அங்கத்தவர்கள் சட்டவாக்கற்சபை அங்கத்துவத்தின் ஏத்தாளப் பாதியை ஆக்கிரமிப்பதால் அந்தப் பொறுப்புடைமைக் கடப்பாடு காத்திரமானதாகவோ வலுவானதாகவோ செயற்படுவதுமில்லை.

அடுத்து, அரசியலமைப்பானது அரசாங்கத்தைக் கட்டுப் படுத்துவதற்கும் நெறிப்படுத்துவதற்குமாக அமைச்சரவை யொன்று யிருக்கவேண்டும் என ஏற்பாடு செய்கின்ற போதும் இன்று ஆளுங்கட்சியை ஆட்சியில் தக்கவைத்துக் கொள்கின்ற நோக்கத்துக்காகத்தான் அமைச்சரவை அங்கத்துவம் வழங்கப்படுகின்றதெனின் அது வழுவான கூற்றாகாது. நல்லாட்சிக் கோட்பாடு இங்கே ஏனாஞ் செய்யப்படுகின்றதென்றால் மிகையாகாது.

அடுத்து அரசியல் கட்சிகள் அவர்களது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மீது செலுத்தக் கூடியதான் அழுத்தம் அங்கத்தவர்களைச் சுயமாகவோ அன்றேல் மக்களின் நலனுக்காகவோ செயற்பட அனுமதிப்பதில்லை. அவ்வாறு அவர்கள் கட்சியின் நெறிவுறுத்தல்களை உதாசீனம் செய்து தமது மனச்சாட்சிக்கு அமைவாகச் செயற்படின் அவர்கள் கட்சியிலிருந்து நீக் கப்படின் அவர்கள் தமது உறுப்பினர்மையை இழக்கும் வாய்ப்பு இருக்கின்றது. இது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மீதான பாரிய மட்டுப்பாடாகும் என்பதுடன் இது அவர்களை மக்களின் நன்மைக்காக பாராளுமன்றத்தில் கருத்துத் தெரிவிப்பதற்கோ, வாக்களிப்பதற்கோ அன்றேல் செயற்படுவதற்கோ அனுமதி வழங்குவதாகவுமில்லை. இதனால் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் மக்களின் பிரதிநிதிகளாகச் செயற்படாமல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளாக அன்றேல் வாய்ப்பேச்சாளர்களாகச் செயற்படும் துரதிஷ்டம் காணப்படுகிறது. இதுவும் நல்லாட்சியின் செயற்பாடு சிவில்டைவந்து செல்வதற்கு இன்னோர் காரணமாக விளங்குகிறது.

இத்தகைய குறைபாடுகள் நிலிருத்திக்கப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அதிகப்படியான மக்களால் உணரப்பட்டு, அவர்களாலும் மற்றும் வர்த்தகத் துறையினராலும், கரிசனையுள்ள சிவில் குழுக்களாலும் தன்னைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதில் ஆட்டங்கண்டு கொண்டிருந்த ஆளுங்கட்சி மீது 2001ஆம் ஆண்டு திணிக்கப்பட்டது. அதன் பலனாக அரசியலமைப்புக்கான 17ஆவது திருத்தம் பாராளுமன்றத்தால் ஏமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் விபரங்களையும் அது எவ்வாறு நல்லாட்சியை மீண்டும் நிலைநாட்ட எத்தனித்தது என்பதையும் அடுத்த பகுதியில் காணலாம்.

அரசியலமைப்புக்கான 17 ஆவது திருத்தம்

இந்தக் திருத்தத்தினால் பகிரங்க சேவையையும் காவல்துறையினரையும் அரசியல் தலையீடு மற்றும் செல்வாக்கு என்பவற்றிலிருந்து சுதந்திரமாக்கவும் செயற்றிறஞ்சுடன் பணிபுரிய ஏதுவாக்கவும், தேர்தல்களை நியாமாகவும் சுதந்திரமானதாகவும் நடாத்துவதற்கு வழிவகுக்கவும், சில காத்திரமான பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்கும்போது அங்கு அரசியல் செல்வாக்கோ தலையீடோ இல்லாதிருப்பதை உத்தரவாதஞ் செய்யவும், அதேபோல சில ஆணைக்குழுக்கள் மற்றும் காத்திரமான நிறுவனங்களுக்கு உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் வேளை அவர்களின் சுதந்திரத்தையும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மையையும் உறுதிப்படுத்தவும் முயற்சிக்கப்பட்டது.

அத்துடன் நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் சனாதிபதியானவர் தனது தற்றுணிப்திகாரத்தைச் செலுத்துகையில் தான்தோன்றித் தனமாகத் செலுத்தாது பொறுப்பான, கட்சியரசியல் சார்பற்ற, சான் ரோரின் சிபார் சின் மேல் செயற்படவேண்டும் என்ற விதிமுறையை உருவாக்குவதும் இந்த திருத்தத்தின் நோக்கமாகும். குறிப்பாக, அரசியலமைப்பின் 35 ஆவது உறுப்புரை சனாதிபதிக்கு நீதிமன்றங்களிலிருந்து சட்ட விடுபாட்டுரிமையை வழங்குகின்ற வேளையில் அவரது செயற்பாடுகள் எதேச்சாதிகாரமானதாகவோ நியாயமற்ற தாகவோ அன்றேல் கட்சி சார்பானதாகவோ இருக்கக் கூடாதென்பதை உறுதிப்படுத்தவே இந்தக் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தக் திருத்தம் நல்லாட்சியை நிலைநாட்ட அன்மைக்காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு காத்திரமான செயற்பாடாகும். எனின், அதன் செயற்பாட்டினை முடக்கியுள்ளையானது நல்லாட்சியை நிலைநாட்டுவதற்கும் அதன் முக்கியத்துவத்துக்கும் ஆட்சியாளர்கள் காட்டும் அக்கறையையும், எடுபாட்டையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

இந்தக் திருத்தமானது அரசியலமைப்புப் பேரவை எனும் பத்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்ததும் பலமுடையதுமான ஒரு சபையை உருவாக்கியது. இந்தப் பேரவையின் நோக்கமானது பகிரங்க சேவை, காவல் துறை, தேர்தல் கடமைகள், நீதித்துறை, மற்றும் சுதந்திரம் பேணப்படுவது அவசியமாகக் கருதப்படும் துறைகளில் பதவி வகிப்பவர்களின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்கும் அவர்கள் பக்கச் சார்பற்றவர்களாக இருக்க ஏற்பாடுசெய்வதற்குமாக ஆக்கப்பட்டதாக விருக்கின்றது.

இந்தப் பத்து உறுப்பினர்களுள் மூவர் பதவிவழி வந்தவர்களாவர். அதாவது பாராளுமன்றத்தின் சபாநாயகர், பிரதம மந்திரி மற்றும் பாராளுமன்ற எதிர்கட்சித் தலைவர் என்பவர்கள் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் பதவிவழி உறுப்பினராவர். இவர்களுள் சபாநாயகர் இதன் தலைவராக விளங்குவார். சனாதிபதியானவர், ஒருவரை இப் பேரவைக்கு நியமிக்க ஏற்பாடாகவுள்ளது. இதனை விடுத்து, மூன்று வருடங்களுக்குப் பதவிவகிக்கும் மற்றும் ஏழை எழு உறுப்பினர்களுள், 5 உறுப்பினர்கள் பிரதம மந்திரியாலும் எதிர்கட்சித் தலைவரினாலும் நியமிக்கப்படுவார்.

இந்த 5 உறுப்பினர்களுள் மூவர் நாட்டிலுள்ள முக்கிய சிறுபாள்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக விருக்கவேண்டும். அதற்காகப் பாராளுமன்றத்திலுள்ள அத்தகைய கட்சிகளுடனான மற்றும் சுயேட்சைக் குழுக்களுடனான

கலந்துரையாடவின் பின் அவர்களின் சிபார்சின் மேல் பிரதம மந்திரியாலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவராலும் தோதானவர்கள் நியமிக்கப்படுவர். இன்னோர் உறுப்பினர் பிரதம மந்திரி மற்றும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சார்ந்த கட்சிகளைச் சாராத ஏனைய கட்சிகளைால் நியமிக்கப்பட்ட ஒருவராவார். இவ்வாறு நியமிக்கப்படும் நபர் களின் பெயர் களை எழுத்துமூலமாகக் கிடைக்கப் பெற்றவுடன் சனாதிபதியானவர் உறுப்பினர்களாக பதவியில் நியமிக்க வேண்டும். காலங் கடத்துவதற்கு அரசியலமைப்பில் இடம் வழங்கப்படவில்லை யென்பதுடன் 17ஆவது திருத்தச் சட்டமூலம் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஆய்வுக்கு வந்த வேளை சனாதிபதியானவர் உடனடியாக நியமனஞ் செய்ய வேண்டும் என்பது ஏற்று அங்கீகரிக்கப் பட்டுமுள்ளது.

கட்சியரசியல் தலையீட்டை நீக்க எத்தனிக்கும் இந்தத் திருத்தமானது அதன்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள அரசியலமைப்பு பேரவையின் அங்கத்தவர்கள் பாராளுமன்றத்திலுள்ள அரசியல் கட்சிகளைால் நியமிக்கப்பட வேண்டுமெனத் தேவைப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை சற்று வியப்பானதாக வுள்ளது. எனின், தனியொரு கட்சியின் பின்னணியில் தனியொருவரினால் இத்தகைய பாரிய தத்துவங்கள் செலுத்தப்பட அனுமதி வழங்குவது நல்லாட்சிக்கு மிகவும் ஆபத்தானதாகும் என்பதில் ஜயமில்லை. அத்துடன், இந்த பேரவைக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவர்கள் நேர்மையானவர்களாகவும் பிரபல யமானவர்களாகவும் மற்றும் பகிரங்க வாழ்க்கையில் தம்மைச் சிறப்பாக நடாத்தியவர்களாகவும் அத்துடன் அரசியல் கட்சி சார்பற்றவர்களாகவும் விளங்கவேண்டும் என்பது ஒரு நிபந்தனையாகும் என்பதும் அவதானிக்கப்படல் வேண்டும்.

இந்த திருத்தத்தின் பிரகாரம், பகிரங்கசேவையில் சேர்வோரின் நியமனம், பதவி உயர்வு, சம்பளம், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு என்பன தொடர்பில் பூரண அதிகாரம் கொண்ட பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு வொன்று உருவாக்கப்பட்டது. எனின், இந்த ஆணைக்குழுவின் அதிகாரம் திணைக்களத் தலைவர்களை நியமிப்பது தொடர்பாகவோ அல்லது அமைச்சச் செயலாளர்களை நியமிப்பது தொடர்பாகவோ செயற்படமாட்டாது. இந்த ஆணைக்குழுவுக்கான உறுப்பினர்களான ஒன்பது போரையும் சிபார்சு செய்யும் அதிகாரம் அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கின்றது. போரவையால் சிபார்சு செய்யப்படும் ஆட்களைத்தான் சனாதிபதி இந்த ஆணைக்குழுவுக்கு நியமிக்கலாம். இது கட்சிச் சார்புள்ள சனாதிபதி தனக்கு விரும்பியோரை அத்தகைய ஆணைக்குழுவுக்கு நியமிப்பதிலிருந்து தடுப்பதற்கான ஏற்பாடாகும். இதனால் இந்த ஆணைக்குழுவில் அங்கம் வகிப்போரோ அல்லது அந்த ஆணைக்குழுவால் நியமிக்கப்படும் பகிரங்க சேவையில் உறுப்பினர்களாக வருவோரோ கட்சிச் சார்பாக நடக்க வேண்டிய நிரப்பந்தம் இல்லாமல் போகும். இதனை உத்தரவாதஞ் செய்வதற்காகவே இந்த முறைமை உருவாக்கப்பட்டது.

இதனைப் போலவே, காவல் துறையைச் சார்ந்த அலுவலர்களின் விடயத்திலும் இத்தகைய பொறுப்புக்களைக் கொண்ட தேசிய காவல் ஆணைக்குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளதுடன் அந்த ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களான ஏழேரையும் அரசியலமைப்புப் பேரவை சிபார்சு செய்ய சனாதிபதி நியமிக்க

வேண்டும். அதே போல, தேர்தல் விடயங்களில் நம்பகத்தன்மையையும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மையையும் ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துக்காக பலமவாய்ந்த தேர்தல் ஆணைக்குமு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஜந்து பேரை உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இந்த ஆணைக்குமுவக்கான உறுப்பினர்களையும் அரசியலமைப்புப் பேரவையே சிபார்சு செய்யும். அவர்களை சனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். மேலும், மனித உரிமைகள் ஆணைக்குமுவக்கான உறுப்பினர்களையும், ஊழல் மற்றும் இலஞ்சம் பற்றி ஆராய்வதற்கான ஆணைக்குமுவக்கான உறுப்பினர்களையும், நிதி ஆணைக் குழுவுக்கான உறுப்பினர்களையும், எல் ஸெல்நிர் ணய ஆணைக்குமுவக்கான உறுப்பினர்களையும் அரசியலமைப்புப் பேரவையே சிபார்சு செய்ய சனாதிபதி நியமிக்கவேண்டும்.

இவை தவிர, சில முக்கிய பதவிதாங்குநர்களின் சுதந்திரமும் பக்கச்சார்பின்மையும் பேணப்பட வேண்டும் என்பதை உத்தரவாதஞ் செய்வதற்காக அத்தகைய பதவிக்கு ஆட்களை நியமிக்க முன்பாக, சனாதிபதியானவர் நியமிக்கவுள்ளவர்களின் பெயர்களை அரசியலமைப்புப் பேரவைக்குச் சமரப்பித்து அதனால் சம்மதத்தைப் பெறுவேண்டும் என இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தம் ஏற்பாடுசெய்கின்றது. இதன்படி, உயர் நீதிமன்றத்தின் பிரதம நீதியரசர் மற்றும் ஏனைய நீதியரசர்கள், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தலைவர் மற்றும் ஏனைய நீதியரசர்கள், நீதி சேவைகள் ஆணைக்குமுவின் உறுப்பினர்கள், சட்டமா அதிபதி, கணக்காய்வாளர் நாயகம், பொலிஸ் மா அதிபதி, நிருவாகத்துக்கான பாராஞ்சுமன்ற ஆணையாளர் (ஐம்புட்ச்சமாள்), பாராஞ்சுமன்றத்தின் செயலாளர் நாயகம் என்போர் நியமிக்கப்பட முன்பாக நியமிக்கப் படவுள்ளவர்களின் பெயர்கள் பேரவைக்கு அனுப்பப்பட்டு பேரவையின் சம்மதம் பெற்றின்னரே அவர்கள் நியமிக்கப்படலாம்.

முடிவுரை

17ஆவது திருத்தம் சீரிய நோக்கத்துடன் கொண்டுவரப்பட்டதாயினும், அதன் ஆக்கத்தில் காட்டப்பட்ட அவசரமும், அதில் உள்வாங்கப்பட்ட கொள்கை ரீதியான அம்சம் அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்புடன் கொண்டுள்ள முரண்பாட்டை நேர்த்திசெய்யத் தவறியமையும், அதிகாரத்தை ருசித்தவர்கள் அவற்றைக் கைவிடத் தயங்கும் சுபாவத்தின் விளைவும், அரசாங்க நிறைவேற்று அதிகாரத்தில் மட்டுப்பாட்டை அனுமதிக்க விரும்பாத போக்கும் இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தைத் தற்போது செயற்பட அனுமதிக்கப்படாத திருத்தமாக மாற்றியுள்ளது.

இதன் காரணமாக சட்டவாட்சி செய்பாடு கேள்விக்குட்படுவதாக விருப்பதுடன் நல் லாட்சி முறைமையும் மிகுந்து நவிவடைந்து காணப்படுகின்றது. அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகள் மீறப்படுகின்ற போதும் அவை உதார்ச்சம் செய்யப்படுகின்ற போதும் அந்த ஏற்பாடுகளின் பொருள்ரீதியான ஜீவன் புறந் தள் எப்படுகின்ற போதும் நல் லாட்சி முறைமை சரிந்து சரிந்து செல்கின்றதென்பது கண்கூடு.

இதற்கு மேலாக, அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கத்துவம் கூட சில காத்திரமான விளாக்கங்கு வழிசெமத்துள்ளது. பாராஞ்சுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் அரசியற்கட்சிகளின் நியமனதாரர்களும், அரசியல் கட்சியைப்

பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்ற சபாநாயகர், பிரதம மந்திரி, எதிர்கட்சித்தலைவர் மற்றும் சனாதிபதியின் பிரதிநிதி என்பவர்கள் எத்துணையளவு கட்சிச் சார்பற்றவர்களை அரசியலமைப்புப் பேரவையின் உறுப்பினர்களாக நியமிப்பார என்பது சந்தேகத்துக்குரிய ஒரு விடயமாகும். எனின், முதலாவது பேரவையின் பதவிவழி தவிர்ந்த உறுப்பினர்கள் தமது தொழில்சார் ரீதியில் பிரபலமானவர்களும் பொது வாழ்கையில் தமிழைச் சிறப்புற வழிநடத்தியவர்களாக விருந்தனர். எனினும் இனிவரும் காலங்களில் இது கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுமா என்பதற்கு உத்தரவாதம் இல்லை. அத்துடன் பதவிவழி உறுப்பினர்கள் கட்சிச் சார்பானவர்கள் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

பலம் வாய்ந்ததும் பொறுப்பு வாய்ந்ததுமான அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு உறுப்பினர்களைத் தெரிவுசெய்யும் தற்போதைய முறைமை மீளாய்வு செய்யப்படல் வேண்டும். அத்துடன், இந்த 17ஆவது திருத்தம் நிறைவேற்று சனாதிபதிக்குள்ள தத்துவங்களை பாரிய அளவில் மட்டுப்படுத்துவதால், இதனைச் செயற்படுத்தாமல் இருப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்கள், தற்போது நிலவிவருகின்றது போல, மிகுவாக வள்ளன. அவ்வாறு செயற்படுத்தப்படாமல் இருப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் வழங்காது செயற்படுத்தப்படுவதை உத்தரவாதஞ் செய்கின்ற முறைமை உள்ளங்கப்படல் அவசியமாகும். எனின், திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்பது இருக்கின்ற அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளைச் செயற்படுத்தாமல் இருப்பதற்கான அனுமதியாக மாட்டாது. தற்போதைய ஏற்பாடுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படல் அத்தியாவசியமாகும்.

அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் இருப்பின் அது வேண்டுமென்றே அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளை மீறிச் செயற்படுவதாகவும் அரசியலமைப்பால் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சட்டத்தின் சமனான பாதுகாப்பை மீறுகின்ற செயலாகவும் நீதிமன்றங்களால் பொருள்கோடல் செய்யவேண்டிய தேவைபாடு உருவாகும். நாட்டிலுள்ள உச்ச நீதிமன்றங்கள் அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளை அவற்றின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வண்ணமாகப் பொருள்கோடல் செய்து நாட்டில் சட்டவாட்சியையும் நல்லாட்சியையும் நிலைநாட்ட வேண்டிய பொறுப்பை அரசியலமைப்பு ரீதியாகக் கொண்டுள்ளன. அவற்றைச் செய்வதற்கு இந்த நீதிமன்றங்கள் முன்வருதல் பலவீனப்படுத்தப்பட்டு செல்கின்ற சட்டவாட்சியை மீள் நிலைநாட்டுவதற்குத் தேவையான ஓர் அத்தியாவசிய அம்சமாகுமெனில் மறுப்பதற்கில்லை. இந்தப் பணியில் நீதிமன்றங்கள் தவறின் சட்டவாட்சியையும் நல்லாட்சியையும் நாட்டில் தவறிவுவதற்கும் அதனால் மக்களின் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் மற்றும் நலன்கள் பாதிப்படைவதற்கும் நீதிமன்றங்கள் கூட பங்குதாரர்களாகின என்று நம்மை அடுத்துறும் சந்ததி கூறுவதற்கு இடமளிப்பதாக அமையும்.

இதனை விடுத்து இலங்கையில் நிலவிவருகின்றதும் பலவேறு பதங்களால் பலவேறுபட்டவர்களால் இனங்காணப்பட்டுள்ளதுமான இனப்பிரச்சனை, அன்றேல உள்ளக யுத்தம், அன்றேல் பயங்கரவாதமானது இந்நாட்டின் நல்லாட்சிக்கும் சட்டவாட்சிக்கும் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது மற்றும் ஏற்படுத்தி வருகின்றதென்பது மறுக்கப்பட முடியாதொன்றாகும். இந்த நிலை மாறப்பட வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். இந்த நாட்டின் சக பிரசைகள் மற்றும் சக

சமூகத்தவர்கள் என்ற ரீதியில் இவர்களுக்கு மத்தியில் புரிந்துணர்வும் விட்டுக்கொடுக்கும் பண்பும் உருவாக வேண்டும். நமது முன்னோர்களின் அரசியல்ரீதியான தவறுகள் காரணமாக நாட்டில் வன்முறை தலைவிரித்தாடுவதை அனுமதிப்பதோ சமாதானம் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்படுவதை அனுமதிப்பதோ முதிர்ச்சியான அரசியல் கலாசாரத்தின் பண்பாகாது. என் மனித குலத்தால் மதிக்கப்படவேண்டிய பண்புமாகாது.

வன்முறைதான் வன்முறைக்கு பதிலாகும். அன்றேல் மருந்தாகும். எனின் வன்முறை தொடர்ந்து செல்ல வாய்ப்புக்கள் அதிகமாகும். நாட்டுக்குத் தேவையானது அதிகரித்துச் செல்லும் வன்முறையல்ல. அமைதியும் சமாதானமுமே வேண்டும், ஆயுதபலத்தால் பயங்கரவாதம் ஒடுக்கப்படலாம் என் பதைக் காட்ட எத்தனிக்கப்பட்டாலும், இனங்களுக்கிடையே எழுந்துள்ள முரண்பாட்டையும் அவர்களின் மத்தியில் காணப்படும் அபிப்பிராய பேதங்களையும் தீர்க்கின்ற அரசியல் ரீதியான முன்னெடுப்பு அத்தியாவசிய மாகிறது. இவற்றுக்கு முகங் கொடுத்து இனங்களின் அபிலாசைகள், அக்கறைகள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புக்களை மதிப்பளிக்கின்றதான் அரசியல் ரீதியான தீர்வு காணப்படல் அவசியமாகும். இன்றேல் நாட்டில் நிலையான சமாதானமும் அமைதியும் காண முனைவது கனவாகப் போகலாம். அத்துடன் அந்த நிலை நாட்டில் நல்லாட்சி முறைமை மீள நிலைநாட்டப்படுவதற்குப் பாதகமான சூழலைத் தொடர்ந்திருந்து வரச் செய்யலாம்.

முரண்பாட்டில் முனைப்புடன் ஈடுபட்டுக் கொண்டுள்ள திறத்தவர்கள் அரசியல் முதிர்ச்சியுடன் செயற்பட்டு நாட்டில் சட்டவாட்சியையும் நல்லாட்சியையும் நிலைநிறுத்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டிய கடப்பாட்டில் உள்ளனர். அது தவறப்படுமாயின் நல்லாட்சி தொடர்ந்தும் சரிந்துகொண்டு செல்வதைத் தடுக்க முடியாது போகலாம். அது மிகவும் துக்கராமான துரதிஷ்வசமான நிலைக்கு நாட்டைத் தள்ளிவிடும். நாடுகள், சமூகங்கள் காலத்துக்குக் காலம் பாரிய சவால்களை எதிர் நோக்கி வந்தமை புதுமையான ஒன்றல்ல. அவற்றை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார்கள் அவற்றுக்கு எவ்வாறு முகங்கொடுத்தார்கள் என்பதிலேயே நாடுகள் மீதான மதிப்போ வெறுப்போ வெளிப்படுத்தப்படும். இன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கை அவ்வாறான ஒரு பரிட்சையில் தோற்றுவேண்டிய நிரப்பந்தத்தில் எம்மை எமது முன்னோர் உள்ளாக்கியுள்ளனர். இதில் நாம் வெற்றி பெற்று எமது சீரிய பெயரைத் தக்கவைப்போமா அன்றேல் இழப்போமா என்பது முனைப்பாகச் சம்பந்தப்பட்ட திறத்தவர்களின் கைகளில் இருக்கின்றது.

ஆக, நாட்டில் நிலவிவருகின்ற வன்முறை நிறைந்த இனப்பிரச்சனைக்கான தீர்வுகாணப்படுவது சட்டவாட்சியும் நல்லாட்சியும் நிறுவப்படுவதற்கு எவ்வளவு முக்கியமானதோ அதேபோல அரசியலமைப்பு அபிமாணியத்தை நிலைநாட்டுகின்ற இதர அம்சங்கள் நேர்த்தியாக ஆட்சியிலில் உள்வாங்கப்பட்டு செயற்படுத்தப்படல் அத்தியாவசியமாகும். இன்றைய சூழலில் இவ்விரு விடயங்களிலும் முன்னெடுக்கப்படும் செயற்பாடுகள் திருப்தியளிப்பனவாக வில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

வேலாயுதம் மகாவித்தியாலயத்தை நிறுவிய அமரர் வேலாயுதம்பிள்ளை அவர்கள் இலங்கைத் தீவு இத்தகைய ஒரு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்குமென எதிர்பார்த்திருந்திருக்க மாட்டார். ஒருவகையில் இந்நிலை ஏற்பட்டமையைக் கண்டு மனம் புண்பட்டுப் போவதிலும் பார்க்க அதனை அவர் அறியாதிருந்தது நன்மையான விடயமாகும். எனின், அவரது நினைவுக்கும் அவர் ஆற்றிய அளப்பிய சேவைக்கும் இன்று நிலவும் பின்கு சமூகமாகத் தீர்க்கப்படுவதற்கும் நல்லாட்சி நாட்டில் மினிருவதற்கும் எம்மால் செய்யக் கூடியதைச் செய்வோம் எனத் திடமாக நம்பிச் செயற்படுவது சாலச் சிறந்ததாகும்.

***** ☆☆ ☆☆ ☆☆

வேலாயுதம் மகா வித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கம்

கொழும்புக் கிளை
செயற்குமு 2008

கெளரவ போடகர்

தலைவர்

உபதலைவர்

: திரு.நா.செல்வக்குமாரன்

: திரு.சே.ஏகாம்பரநாதன்

: திரு.மு.தயாபரன்

திரு.வி.சேதுநாயகம்

செயலாளர்

உப செயலாளர்

பொருளாளர்

உப பொருளாளர்

: திரு.மு.சீவலிஸ்கம்

: திரு.மு.யோகநாதன்

: திரு.ச.கிராஜேந்த்ரா

: திரு.கி.மணோகரன்

01). திரு.கிராஜ்சுப்பிரமணியம்

02). திரு.ச.செல்லத்துரை

03). திரு.கு.சொக்கலிஸ்கம்

04). திரு.க.கமலேஸ்வரன்

05). திரு.பா.வபிரவரநாதன்

06). திரு.வ.மாணிக்கவேல்

07). திரு.ச.நவாத்தினராசா

08). திரு.வி.துருபதன்

09). திரு.ச.சடாட்சரநாதன்

10). திரு.கி.கிரவீந்தரன்

11). திரு.கி.குனசேகரம்பிள்ளை

12). திரு.சீவா கிறுஸ்னமுர்த்தி

13). திரு.ந.யோகருஞ்சன்

தொடர்பு : 71A, பிற்ரேசன் ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

தொ.பே. தில : 2508493

கொழும்புப் பல்கலைகழகச் சட்டபீடத்தின் பீடாதிபதியும்,
சீரேஷ்ட் விரிவுரையாளருமான

திரு.நாகநாதன் செல்வக்குமாரன் அவர்கள்
பருத்தித்துறையைப் பிறப்பிமாகக் கொண்டவர்.

இவர் தமது ஒரும்பக் கல்வியை தூம்பளை
சிவப்பிரகாச வித்தியாலயத்திலும், பின்னர் பருத்தித்துறை,
வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயத்திலும் கற்றுக்கொண்டார்.

தமது உயர்கல்வியான சட்டத்துறையில், சட்டமாணி, சட்டமுதுமாணிப்
பட்டங்களையும் பெற்றுக்கொண்ட திரு.செல்வக்குமாரன் அவர்கள்
அரசியலமைப்புச் சட்டம், நிறுவாகச் சட்டம், அடிப்படை மனித உரிமைகள்,
மாகாண சபைகள் சட்டம், உள்ளூராட்சிச் சட்டம், புலமைச் சொத்துச் சட்டம்,
தகவல் தொழில்நுட்பச் சட்டம் போன்ற துறைகளில் பிரதான ஈடுபாட்டுடன்
உழைத்து வருபவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும் முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சட்டத்துறை
விரிவுரையாளராகவும், ஏற்கதாள ஒன்பது வருடங்கள் சட்டப்பீடாதியாகவும்,
நான்கு வருடங்களாகச் சட்டத்துறைத் தலைவராகவும் இருந்து அஞ்சியாற்றி
வருபவர்.

இலங்கை மனத உரிமைகள் மூன்றைக் குழுவின் உறுப்பினராக 2000ம்
ஆண்டிலிருந்து 2003 ஆண்டு வரையும் பின்னர், 2003ம் ஆண்டிலிருந்து 2006ம் ஆண்டு
வரை இருந்துள்ளார்.

மேலும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுச் செயற்றிடப் பணியகத்தின்
மதியுரையாளராக 1997ம் ஆண்டிலிருந்து 2000 ஆண்டு வரை அஞ்சிய சேவை
புரிந்துள்ளார். தற்போது இலங்கை அரசு கரும மொழிகள் மூன்றைக்
குழுவின் (2008) உறுப்பினராகவும் இருந்து வருக்கின்றார்.

தமது இளவுயதிலிருந்தே சட்டத்துறையுடன் சமீக, பொதுநல
அமைப்புக்களின் செயற்பாடுகளுடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்ட
திரு.நா.செல்வக்குமாரன் அவர்கள், சட்ட சமீகத்துறைகளில் மேலும் பல
சாதனைகளை நிறைவேற்றுவார் என்பதில் எந்தகைய சந்தேகமும் கொள்ள
வொண்ணா மாபெரும் சாதனையாளர்.

திரு.கே.ஏகாம்பரநாதன்
(முன்னாள், பிரதிக்கல்விப்பணிபாளர்)